

РЕШЕНИЕ

№ 26533

гр. София, 01.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 03.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **10571** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Делото е образувано по искова молба от А. М., с адрес: Ф. Република Г., с адрес: [населено място], К. № 10А, чрез адвокат Д. Г. К., АК-Х., с личен № [ЕГН], с адрес на кантората за получаване на [населено място], [улица], ет. 3 срещу Областна Дирекция на МВР, [населено място].

Първоначалната цена на иска е 10 000 лв.

В исковата молба се твърди, че със Заповед за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 23-0351-000145 от 13.09.2023 г. на младши автоконтрольор към ОДМВР – [населено място], РУ, [населено място], на съпруга на ищцата А. М. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 150 от ЗДвП - прекратяване на регистрацията на ППС Ф. О., с рег. номер FO IQ 840H, за срок от 6 месеца.

С Решение № 26525 от 09.12.2024 г. по административно дело № 2490/2024 г. по описа па Административен съд - София град, III-то отделение, 36-ти състав, горепосочената заповед за прилагане на ПАМ е отменена като незаконосъобразна. Така постановеното решение е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПАМ е действала в периода 13.09.2023 г. - 09.12.2024 г., поради което ищцата е претърпяла значителни имуществени вреди.

Отнемането па регистрацията на автомобила е причинило значителни затруднения в придвижването на А. М., като същата е била с малко дете на 1 година, която не е могла да ползва МПС, за около 15 месеца. За нея са възникнали и допълнителни разходи за самолетни билети,

такси за магистрали и ремонт на автомобила, заради дългия престой на открито. Посочено е, че А. М. е претърпяла и неимуществени вреди, изразяващи се в неудобство, дискомфорт и стрес. Претендира се присъждане на обезщетение за претърпени от А. М. имуществени и неимуществени вреди в размер на 10 000 лева, ведно със законната лихва, считано от 13.09.2024 г. до окончателното изплащане на сумата.

Съдът е констатирал нередовности, които не позволяват искът да бъде разгледан в открито заседание, поради което с разпореждане от 21.10.2025 г. производството е оставено без движение. На ищеца са дадени подробни указания.

С молба от 27.11.2025 г. адвокат К. е направил уточнения, посочвайки, че неимуществените вреди са причинени от страдания и дискомфорт, след отнемането на автомобила, защото ищцата е била с малко дете и всички необходими вещи, необходими за нормалното отглеждане на детето са били в автомобила.

Посочено е също, че претендираните вреди са преки вреди, които са били заплатени изцяло от ищцата на стойност 4862 евро или 9509 лева, включващи разходи за превоз, самолетни билети, застраховки на автомобила, гориво, пътни такси и т.н.

С молба от 27.02.2026 г., адвокат К. е направил допълнителни уточнения.

Посочил е, че обезщетение се дължи за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

Предявени са искиове за обезщетяване на претърпени вреди за периода от 13.09.2023 г. до 09.12.2024 г. в общ размер на 5113 евро (пет хиляди сто и тринадесет), от които преки имуществени вреди:

1. 2021 евро (две хиляди и двадесет и едно) за самолетни билети, които е закупила, след прекратената регистрация на автомобила и семейството е трябвало да се прибере до Г.;
2. Застраховки и технически преглед на автомобила за периода на действие на ПАМ, в размер на 505,78 Евро (петстотин и пет евро и седемдесет и осем цента);
3. Пътни такси и гориво: 549,35 (петстотин четиридесет и девет евро и тридесет и пет цента);
4. Нощувки и допълнителен престой в България и платено такси до О. в размер на 745 евро (седемстотин четиридесет и пет) в периода 13-18.09.2023 г.;

Претендира се сумата от 1292 евро (хиляда двеста деветдесет и две) представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в периода от 13.09.2023 г. до 09.12.2024 г., които се изразяват в преживян психически стрес, психически и физически болки и страдания, които са намерили отражение по емоционален начин при придвижването и заедно с нейното дете, което е било на по-малко от две години, с градския и обществен транспорт, поради високия риск, в който тя е била поставена да се предвижва, с оглед възрастта на детето, която сума да бъде изплатена ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на увреждането - 13.09.2023 г. до окончателното ѝ изплащане, във връзка с невъзможността да ползва собствения си автомобил през исковия период.

В дадения от съда срок ответникът не е представил писмен отговор.

По време на проведеното по делото открито заседание А. М. не се явява лично. Представя се от адвокат Д. К., който поддържа исковата молба (пълномощното се намира на л. 9 от административно дело № 1224/2023 г., по описа на Административен съд, [населено място]). Претендира присъждане на разноски.

Ответникът не се представлява и не взема становище по основателността на исковата молба.

Участвалият в производството по спора представител на СГП, намира иска за основателен, като размерът му следва да се определи по справедливост.

За установяването на твърдените вреди, съдът разпита един свидетел, доведен от пълномощника

на ищцата.

За послужване беше прието административно дело № 2490/2024 г. по описа па Административен съд - София град, III-то отделение, 36-ти състав.

Освен представените с исковата молба писмени доказателства, беше прието и превод на удостоверение за допускане в движение на специален автомобил – кемпер, марка Ф., с рег. номер FO IQ 840H, собственост на А. М..

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на иска: искът е допустим. Той е предявен след отмяна на административен акт и срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто нищожен акт се твърди, че са причинени вредите. Ищецът е активно легитимиран и твърди, че е претърпял неимуществени вреди.

Разгледан по същество, искът е неоснователен.

В чл. 7 от Конституцията на Република България е предвидено, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Проекция на този принцип е разпоредбата на чл. 203 от АПК, съгласно която исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. За да се разграничат отговорността за причинени вреди по чл. 45 и следващите от ЗЗД и тази по чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, следва да се направи анализ, чрез съпоставка на двете норми. На първо място различието по между им е свързано с тяхното основание. Отговорността по ЗЗД почива на забраната да не се вреди другиму, докато отговорността по ЗОДОВ е изградена върху идеята за задължение на държавата и общините да спазват правата и законните интереси на гражданите. Именно при неспазване на това основно задължение и когато в следствие на него е причинено увреждане на граждани и юридически лица, възниква основание за ангажиране на отговорност на съответните държавни институции.

Съгласно чл. 205 от АПК това са юридическите лица, представлявани от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Отговорността по чл. 45 от ЗЗД и тази по ЗОДОВ се изграждат на различна плоскост. Елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане по ЗЗД, свързан с неговата субективна страна, винаги е вината, т.е. субективното отношение на деликвента към противоправното деяние. Характерно е за втория вид отговорност е, че е обективна и безвиновна. Тя възниква само при или по повод на осъществяване на административната дейност на държавата или общините. Чл. 203 от АПК и чл. 1 от ЗОДОВ употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони, но под "акт" не следва да се разбира всеки такъв на административен орган или длъжностно лице, а определена категория актове - нормативни, общи и индивидуални административни актове. Издаването на подобни актове е регламентирано в съответните закони. Касае се за всички видове административни актове, издавани от държавни или общински органи в кръга на законово определената им компетентност. Държавата и общините ще носят отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

Анализът на цитираната норма, налага разграничаване на дейността по издаване на административни актове и тази, която е проява на физическото действие или бездействие. Това

има значение при решаване на въпроса за предпоставката, при която увредения може да търси обезщетение. Незаконосъобразните административни актове са последица от несъобразност на поведението на длъжностните лица с разпоредбите на закона или подзаконовите нормативни актове.

Активно легитимирана страна по иска по чл. 203 от АПК, може да бъде всяко лице, което твърди, че е претърпяло вреди, в следствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни и общински органи и длъжностни лица. Този иск представлява автономно средство за защита на частноправните субекти срещу несъобразна със закона административна дейност. Те обаче следва да докажат претърпените вреди, техния характер и размер и най-вече, че вредоносният резултат е в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на държавен или общински орган или длъжностно лице, при или по повод на изпълнението на административната дейност. Това е така, защото деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца (арг. чл. 154, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК) е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ с оглед твърденията на ищеца включва в кумулативна даденост: 1. наличие на административен акт от орган на ответника; 2. незаконосъобразност на административния акт; 3. причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилия вредоносен резултат.

Първата предпоставка в случая е доказана - полицейски орган – младши автоконтрольор при Районно Управление, [населено място] при ОД на МВР, [населено място] е издал по отношение на Ю. Челен, гражданин на Република Т., заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0351-000145 от 13.09.2023 г., с която на основание чл. 171, т. 2а, б. а) от Закона за движение по пътищата е прекратена регистрацията на управлявания от него специален автомобил – кемпер, марка Ф., с рег. номер FO IQ 840H, собственост на А. М..

Доказана е (без дори да е спорна) и втората предпоставка – заповед № 381/05.12.2022 г. Заповед за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 23-0351-000145 от 13.09.2023 г. е отменена, като незаконосъобразна с Решение № 26525 от 09.12.2024 г. по административно дело № 2490/2024 г. по описа па Административен съд - София град, III-то отделение, 36-ти състав.

Относно третата предпоставка - наличие на причинена вреда, настоящият съдебен състав намира същата за недоказана по следните съображения.

1. По отношение на претенцията за причинени имуществени вреди.

А. М. безспорно е установено, че е собственик на специален автомобил – кемпер, марка Ф., с рег. номер FO IQ 840H. При положение, че същият е бил предмет на наложената ПАМ, за нея възниква правния интерес да предяви претенция за претърпени вреди, след отмяната на заповедта за налагане на ПАМ.

Както съдът е указал, с определението за насрочване на делото, в нейна тежест е да докаже настъпването на твърдените вреди и да докаже техния размер.

1.1. А. М. твърди, че е заплатила 2021 евро (две хиляди и двадесет и едно) за самолетни билети, които е закупила, след прекратената регистрация на автомобила и семейството е трябвало да се прибере до Г..

Като доказателство по делото беше приета фактура и потвърждение (л. 26-29) за закупени самолетни билети за А. М., Ю. Челен и Х. М. за полет от [населено място], Г. до Б., Т. на 25.09.2023 г. и връщане на 05.10.2023 г. Стойността на закупените билети е 1390 евро.

Тези документи изобщо не доказват закупуване на самолетни билети на 13.09.2023 г. и то от ищцата А. М., с които семейството е следвало да се прибере в от България в Г., след като автомобилът е бил спрял от движение.

1.2. А. М. твърди, че е заплатила 505,78 Евро (петстотин и пет евро и седемдесет и осем цента) за застраховки и технически преглед на автомобила за периода на действие на ПАМ.

Съдът отново намира, че няма данни тази сума да е била заплатена от А. М..

Няма и данни, каква е връзката на тази сума с издадената незаконосъобразна заповед. За всички автомобили, пуснати в движение на територията на държава членка от ЕС, собственикът или ползвателят е длъжен да сключи съответните застрахователни договори. Това задължение не може да бъде следствие от акта за налагане на ПАМ, обявен впоследствие за незаконосъобразен.

1.3. А. М. твърди, че е заплатила пътни такси и гориво в размер на 549,35 (петстотин четиридесет и девет евро и тридесет и пет цента).

Представените касови бележки са абсолютно нечетливи и не могат да бъдат доказателство, че са заплатени точно за специален автомобил – кемпер, марка Ф., с рег. № FO IQ 840H. Единствено в издадената на 03.01.2025 г. фактура е посочено, че се отнася до закупуването на едnodневна винетка за автомобил с рег. № FO IQ 840H.

Дори всички такси да са заплатени за този конкретен автомобил, те по никакъв начин не могат да бъдат свързани с отменената заповед за налагане на ПАМ. След като автомобилът е преминал по пътища, за които се дължи заплащане на съответните такси, съвсем естествено е тези такси да бъдат заплатени.

1.4. А. М. твърди, че е заплатила нощувки и допълнителен престой в България и за такси до О. сумата в размер на 745 евро (седемстотин четиридесет и пет) в периода 13-18.09.2023 г.

По делото е приета фактура № 0...2208 от 18.09.2023 г., издадена от „Дан Колов – ДМГ“ ЕООД, [населено място] на името на Челен Ю. за предоставени пет броя нощувки. В документа не е отразено, нощувките да са заплатени от А. М. и още по-малко, тя също да е нощувала на същото място и през същия период.

Документ за платено такси изобщо не е представен.

2. По отношение на претенцията за причинени неимуществени вреди.

А. М. твърди, че е претърпяла неимуществени вреди в периода от 13.09.2023 г. до 09.12.2024 г., които се изразяват в преживян психически стрес, психически и физически болки и страдания, които са намерили отражение по емоционален начин при придвижването ѝ заедно с нейното дете, което е било на по-малко от две години, с градския и обществен транспорт, поради високия риск, в който тя е била поставена да се предвижва, с оглед възрастта на детето.

Съдът намира, че тези твърдения изобщо не са доказани. Разпитаната свидетелка М. Ч. посочи, че не познава А. М. и никога не я е виждала.

Спомня си, че през септември 2023 г. е била в колата заедно с адвокат К., когато една жена му се обадила по телефона и потърсила съдействие. Била много разстроена, защото съпругът ѝ бил задържан в С., заради управление на МПС с неистинска шофьорска книжка. Адвокат К. ѝ съдействал да бъде настанена в С. и впоследствие е съдействал за изменение на мярката за задържане на съпруга ѝ. За случая тя знае от това, което ѝ е разказвал адвокат К..

Съдът не може да даде вяра на изслушаните показания.

На първо място свидетелката заяви, че не познава А. М. и не я е виждала, т.е. тя няма преки възприятия за нейните емоционални и психически изживявания, във връзка с налагането на процесния ПАМ.

На второ място, всичко което тя знае за случая е от адвокат К., който очевидно е

заинтересован, както от изхода на спора за законосъобразността на ПАМ, така и от изхода на настоящето дело.

По делото освен показанията на посочената свидетелка не са събрани други доказателства, които да потвърдят твърденията за претърпените от ищцата неимуществени вреди.

За пълнота съдът намира, че *нито в кориците на административно дело № 2490/2024 г. по описа на Административен съд - София град, III-то отделение, 36-ти състав, по настоящето дело се съдържат доказателства, че на 13.09.2023 г. А. М. изобщо е пътувала заедно с Ю. Челен в нейния собствен автомобил, марка Ф., с рег. номер FO IQ 840H.*

Липсата на доказателства за закупени самолетни билети, на копия от паспорти, в които е отбелязано преминаването на държавната граница на Република България с Република Т., данни за регистрация в място за настаняване в С. и т.н., налага извода, че А. М. изобщо не е пътувала в автомобила и следователно не е могла да преживее твърдените негативни психически състояния.

Направеният анализ на събраните доказателства, налагащи извод за недоказаност на твърденията за претърпени имуществени и неимуществени вреди, безспорно налага извода, за липса на причинно-следствена връзка между незаконосъобразния административен акт и твърдените вреди, т.е. не е установена и четвъртата предпоставка за ангажиране на отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Във връзка с изложеното съдът намира, че предявените претенции от А. М. за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди от незаконосъобразен административен акт - Заповед за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 23-0351-000145 от 13.09.2023 г. са недоказани и следователно неоснователни, поради което следва да бъдат отхвърлени изцяло.

При отхвърляне на главния иск следва да се отхвърли и акцесорния иск за присъждане на лихви.

С оглед на изхода на спора на ответника се дължат разноски. Такива не са поискани своевременно, поради което съдът не дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ изцяло искова молба от А. М., чрез адвокат Д. Г. К., срещу Областна Дирекция на МВР, [населено място] за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени в размер на 5113 евро и неимуществени вреди в размер на 1292 евро от незаконосъобразен административен акт - Заповед за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 23-0351-000145 от 13.09.2023 г., както и иска за присъждане на законна лихва върху претендираните суми, считано от датата на увреждането - 13.09.2023 г. до окончателното им изплащане.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

